

Letnik III.

v lažnjivi obleki.

Št. 17 in 18.

Izhaja po **dva**krat na mesec v Ljubljani, kedar ga prebere in ne konfiscira policija. — Veljá **celo leto** 3 gold., **pol leta** 1 gold. 50 kr. in **četrt leta** 80 kr. za vsacega brez ozira na stan, osebo in narodnost. — Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 10 kr. v Giontini-jevi bukvarnici na velikem trgu. Vredništvo in opravnštvo (administracija) je na velikem trgu hiš. št. 3 v prvem nadstropji na ulice. Tam se sprejema denar.
Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Volilci, na noge!

(Zakasnjeno.)

Večkrat sem imel že prijetno priložnost, ponujati Vam tiče, kateri so sicer brez perja, pa vendar zato nič manjši tiči. Nekaj sem jih že tudi spečal, dasiravno moram reči, da mi gre po Kranjskem kupčija prav slabo. Menda ljudje nimajo denarja, kajti le v velikem posestvu sem jih spečal, kolikor so jih potrebovali. Veliki posestniki so moji najboljši „kunti“, ker kupujejo kandidate za deželni zbor vselej le pri meni.

Moja zveza z vsemi ustavovernimi ali konstitucijskimi volilnimi odbori po Kranjskem, Koroškem in Štajarskem mi dopuša, da imam neprenehoma zalogo kandidatov za deželne zbore do vrha napolnjeno. Ker bi bil vsak nemškutar, da je le enkrat pri kakem javnem zboru začivkal, rad poslanec, se moja zaloga ne bo tako brž izpraznila.

Toraj le k meni, kdor si želi izvoliti kacega poslanca! Imam jih vsake baže: takih, kateri bi se za pet goldinarjev na dan ne le z ministri, ampak s samim vragom stepli; takih, kateri so sicer rojeni Slovenci, pa se jim to komaj še pozna, kateri bodo toraj zatirali slovenski narod, kjer koli bodo mogli; takih, kateri, dasiravno ne umejo nobene stvari, vendar nad vsako stvarico jezik brusijo; takih, kateri se obračajo po vetru, kakor petelin na strehi; takih, kateri imajo tako široka usta, da bi vse Slovence kar v trenutku požrli; takih kateri Vam obetajo nebesa, a ne privoščijo pasjega kota itd.

In vseh teh ni ne eden Slovenec! Že zarad te lastnosti so vredni zlatega denarja ali srebrnega križica. Da bi ne bilo njihovega zaroda, davno bi mi že v miru živeli in bi še ne vedeli, kaj je nemškutar, divja ali domača zver. Na vsak način se spodobi, da si izberete svoje poslance med ljudmi te vrste. Da se pa kdo ne bo zmotil, bom navédel nekaj kandidatov, kateri so mi že došli.

Za kranjske vélike posestnike, kateri so zgubili dva svoja zastopnika: na mesto Kljunovega Ceneta, kateri zdaj v Švici orhe tare, ki si jih je nabral po Slovenskem, ni ga boljšega od radoljskega Wurzbacha, kateri je leški tabor prepovedal. Če bi ne hotel sprejeti poslanstva, bi bil pa gospod Čuček, moj prijatelj, voljin in sposoben. Koreljna II. Wurzbacha sedež pa imam jaz sam na muhi, za tega naj se nihče ne poganja, ne bo nič, zato, ker mi ga je Korelj II. sam „zašafal.“ Prav tako bom tudi kandidiral za Idrijo, katero je g. Konrad popustil.

Za slovensko Štajarsko imam jako bogato in krasno zalogo; za Celje in okolico troje tičev, da jih ni takih: dr. Neckermann, Wretschko (t. j. Vrečko, da bote znali brati to ime) in Posek. Pa naj kdo reče, da niso „kerlei!“ mu bom že hlače pomeril. Del Cott ni nič proti tim, zato sem ga pa tudi nemčurskemu volilnemu odboru nazaj poslal, ker bi ga tako ne bil spečal. Če jih izvoite, Vam dam Schönwettera še po vrhu. Za mariborski okraj imam že znana Vam Brandstetterja in Seidelna, katerih Vam ne bom dalje priporočal, ker že sami veste, koliko sta vredna. Za druge kraje mi še niso poslali kandidatov, toraj volite tiste, ktere Vam bo priporočal nemčurski volilni odbor; vsi so dobri, ne enega ni gnjilega med njimi, toraj po njih, dokler jih je še kaj, ker je po Slovenskem jelo zmanjkovati nemčurjev, kakor po naši gojzdi jelenov in medvedov.

Za Koroško še tudi nisem preskrbljen s kandidati, toraj Vam jih ne morem ponujati; tudi Vi, koroški Slovenci, sezite po tistih, ktere Vam bo priporočalo kako nemčursko društvo, kak nemčursk zakotni pisar ali sploh kaka imenitna oseba, na katero se naslanjajo nemškutarji. Nič se ne premišljuje, ne bote kupili mačka v žaklju. Če je le žakelj nemčursk, bo maček v njem gotovo tudi nemčursk.

Kratko: volite vsacega, ki se Vam bo po nemškutarjih priporočal, zagotovim Vam, da ne bo Slovenec. Le Slovencev ne, za božjo voljo tih ne! Če Vam je količkaj mar za nemčurstvo, če hočete, da bi Vas le še minuto dalje kdo za nas vodil in zatiral, če le še iskrica nemčurskega ognja tli v Vašem želodcu, ne volite Slovencev. Saj jih že do dobrega poznate, saj so se Vam po nemčurskih listih že dosti očrnili, da so kakor zamorci. Vsacega bote lahko spoznali, če tudi nemški govori. Ne ubogajte družih zapeljivcev, kakor nemškutarje in oglasite se pri meni, če bi Vas slovenski vrag motil, Vas bom že podučil.

Ne pozabite tudi, da sem že zadnjič vsakemu, kdor voli nemškutarje, obljubil za 1 krajcar orehov ali za dva krajcarja rožičev. Pri tej obljubi ostanem, pri moji veri, da ostanem. Le na noge, volite moje kandidate!

„Brencelj,“

kupčevalec z nemškimi kandidati za deželne zbore.

Nova dōba.

Dolgo tujci nas teptali
Ter po svojem nas sukali;
Bil med narodi hud boj,
Ravs in kavs, da bilo joj!
Bili so ministri taki,
Vsak da bil za Nemce le;
Bili nemški so prvaki
Moški kot ministri že.

Hohenwart pa trombo vzame,
Po deželah trobit' jame:
„Trajal dolgo je prepir,
Med narodi zdaj bo mir.“
Razpodí brž zbor državni, —
Zbore druge razpusti —
Kjer nemčurjev sedež glavni,
Kjer njihova moč tiči.

Hohenwart, Slován po rodu,
Nemcem brž ni bil po godu,
Ker je rekel, da takó
Dalje kola ne tekó, —
Da bi Nemec dalje vladal,
Da bi on bil le gospod,
Slóvan vedno kruha stradal,
Slóvan zadnji bil povsod.

Zdaj nemčurji kot sr'eni, —
Če kdo s prekljo jih ogreni,
V Hohenwarta se spusté
Pikajo ga kot osé.
Hohenwart pa se ne zmeni,
Njemu mar za óse ni;
Če jeziki tud' strupeni,
Njega to nič ne boli.

Tak napravil s Čehi spravo,
Tudi drugim dal bo pravo,
Zaničvani bo Slován
Z Nemcem v eno vrsto djan.
To bo nova, boljša dōba,
Tud' Slovenec bo vesel —
Ne kot zaničvana rōba —
V prostim pesem prosto pel.)

*) Če ne bo snega. — Opomba stavca.

„Brencelj.“

Okolici mariborški in brežki.

Dobro ste se držali načela: „Vse za nemškutarijo, ustavo in liberaluštvo.“ Še preden ste brali, kar stoji pisano na prvi strani, že ste vedeli, ktere može ima „Brencelj“ na muhi; volili ste njegova ljubljenca, ktera je vzel pod svoje krilo, Brandstetterja in Seidelna in nekega Janežiča, o katerem „Brencelj“ do zdaj še ni vedel, da je tako izvrsten nemškutar. Če bi bil „Brencelj“ to vedel in poznal moža, gotovo bi Vam ne bil priporočal družega, ko njega.

Vi, ki ste volili v „Brenceljnovem“ in nemčurskem smislu, ste že vsi „kerlei“. Kacih 180 Vas je, pa se Vas več vidi, dasiravno bi vsak mislil, da Vas ne more toliko biti. Da bi Vas bilo vsaj kacih 2000, potlej bi pa rekli, da na Štajarskem ni nobenega Slovence. Vidite, kaj veljate! Po vseh nemčurskih listih se bere, da je brežka okolica, da je mariborška okolica volila liberaluše. To ni res, kajti bilo je med volilci tudi nekaj trdovratnih in osleparjenih Slovencev, kteri nočejo „dobro storiti“ in so volili svojeglavno druge, kterih ni priporočal „Brencelj“. Pa vendar se tako pravi, Vi ste zmagali, Vi ste možjé, taki bodo sčasoma še dragi.

Zatoraj se Vam pa „Brencelj“ zahvaluje in je pripravil že za vsacega za sold lešnikov ali orehov, ali pa za dva solda rožičev. Le oglasite se, vsak jih bo dobil.

Živili poslanci Brandstetter, Seidl in Janežič*), živila nemškutarija, živi Dežmanov duh na Štajarskem!

Schönwetter!

Schön' Wetter! Fahr mer jetzt ab, Euer Gnaden?

Slovenski voznik.

V Celji po volitvi.

- A. No, Vrečko je padel dosti globoko. Menim, da se ne bo več spravil na noge.
- B. Motiš se! Mož ima, kakor sploh nemčurji, mačjo naravo. Če mačka vržeš iz stolpa, se bo na noge vjel in drugi večer ti zopet klobase kradel. Stavim, da bo Matiček pri novih volitvah zopet na nogah.

Vélikim posestnikom na Kranjskem še nekaj.

Če Vam manjka poslancev nemčurskega zaroda, kakoršne ste navajeni voliti, ali če bi Vam „Brencelj“ ali Ogrinc ali sploh kdo drug ne bil po volji, volite si moža, kterega je „Brencelj“ ravnokar znajdel.

Ta mož je tudi Jaka. kakor „Brencelj“, toda piše se Peer, nekdam mogočen, zdaj penzioniran uradnik.

Poznali ga bote skoro vsi, kajti tudi on Vas vse pozná in od vsacega še več slabega vé, kakor sam od sebe. On je popolnoma liberalen in enakopraven, on opravlja Slovence in nemškutarje, obira duhovne po deželi v obraz — kedar jih obiše in se pri njih najé — in za hrbtom, kedar jih po gostilnicah obira in opravlja.

Ta mož ima jako dolg in „špičast“ jezik, toraj bo dobro in veliko govoril za Vas, on se ne zmení za vero in bi, kakor je nekdam rekel, najrajši vidil, da bi tam, kjer zdaj cerkve stojé, rastle trava. Na to mu je nekdo

rekel, da bi se on morda na tisti travi pasel, kar pa gospod Peer ni hotel naravnost pritriliti, da bi ljudje ne vedeli, da je tista žival, ktera travo je in na vsako vprašanje odgovori ja!

Glejte moža, kteri bi bil za Vas. „Brencelj“ tudi zagotovi, da bo prevzel poslanstvo; njemu namreč ni toliko za čast kakor za 5 gold., ktere bi vlekel na dan. Dalje ga ne bom priporočal, le to še enkrat povdarjam, da je govornik, da mu ga ni para.

Korist gole nemščine.

(Že stara po „Brenceljnu“ pogreta smešnica.)

V nekem polku so bili večidel vsi slovenski vojaki, le malokteri je umel nekaj nemščine. Pride general v mesto, kjer je bil ta poplek, da bi ga ogledal. Častnikom in nižjim poveljnikom, desetnikom itd. je bilo znano, da je imel general navado, pri ogledovanju vojakov tu pa tam koga kaj prašati. Ker je vpraševal le nemški, skrbelo je desetnike, da bi prostaki, kteri bi vprašanj ne razumeli, ne jeli narobe ali napačno odgovarjati. Tedaj so sklenili, naučiti vojake odgovore iz glave, da bi odgovarjali, kakor strežnik pri maši latinski.

Vprašanja, ktera je stavljaj general, so bila po vrsti navadno ta-le:

1. Koliko si star?
2. Koliko let že služiš?
3. Ali ti je živež in ravnanje prednikov s teboj po volji?

Desetnik misli, da bo general tudi takrat po tej vrsti izpraševal, in vtepe z velikim trudom svojim ljudem v glavo te-le — se vé da nemške — odgovoré:

Na prvo vprašanje: „24 let.“

Na drugo vprašanje: „3 leta.“

Na tretje vprašanje: „Oba.“

Dan predstave pride, vsi možje stojé v vrsti in čakajo generala. Ta prijaha, stopi iz konja ter se podá pred vrsto in vpraša, kakor po navadi prvega, toda ravno danes v drugačnem redu kakor sicer:

„Koliko let že služiš?“

Vojak, kteri ne razume nemški in misli, da je to prvo prašanje, se prav možko nemški odreže:

„24 let.“

General se zavzame, ga pogleda od nog do glave in vpraša:

„Oho! Koliko si pa star?“

Prostak, kteri misli, da je to drugo vprašanje, zopet korajžno nemški odgovori:

„Tri leta.“

General se še bolj zavzame in reče skoro raz sebe:

„Ali si ti znorel ali pa jaz!“

Vojak, misleč, da je to tretje vprašanje, se odreže z mirnim, a krepkim glasom:

„Oba, gospod general.“

Dalje general ne praša, timveč odjaha, in od tistega časa ni več spraševal slovenskih vojakov v nemškem jeziku.

Razprodaja.

Zarad popolnega popuščenja kupčije in da se „botika“ izprazni, se bodo prodajali ostali

propadli kandidati

nemčurske stranke na slovenskem Štajarskem. To se tu naznanja s pristavkom, da se bodo oddajali po vsaki ceni, in če bi jih ne hotel nihče, se bodo dali na zadnje beračam.

Nemčurski volilni odbor.

*) Ali ni ta Janežič morda v žlahti z unim nemškutarjem Janežičem v Ljubljani, kteri je ravnatelj hranilnice? Oba skup ne vesta veliko, oba sta nemškutarja, in oba skup dozdaj še nista nič novega iznajdla, toraj sta si dosti podobna. Radovedni staveč.

Kazen nemškutarja.

(Resnična dogodba.)

V nekem kraju na Slovenskem so bile volitve. Nemškutarji in Slovenci so hodili krog kmetov, ter jih nagovarjali, da bi volili po njihovih mislih. Vsak jim je priporočal svoje, nemškutar nemškutarje, Slovenec Slovence, vsak je žugal in obetal, da bi dobil kmeta na svojo stran. Vendar ni bilo dvomiti, da bodo pri volitvi zmagali Slovenci, kajti nemškutarskih volilcev je bilo jako malo.

Gašper, trden kmetovalec, je bil iskren Slovenec; ni bilo tabora brez njega, prebiral je marljivo slovenske knjige in časnike ter jih v prostih urah razlagal tudi drugim. Ljudje so ga zato tudi spoštovali in radi praskali za dober svet, katerega jim je vedel vselej dati. Zatoraj so ga volili za volilnega moža.

Ne daleč od vasi stala je grajšina. Njeni gospodar bil je znan nemškutar, kateri ni mogel slišati besedice o Slovencih. Ta mož bil je proščen po nekem nemčurskem volilnem odboru, da bi obdeloval kmete, da bi volili nemčurskega kandidata. Ta posel je našemu grajščaku kaj po volji, zasede konja ter jaha od vasi do vasi, od krčme do krčme, kjer daje za vino, da vse od mize teče. A le malo jih gre na limanice in še ti so mu bili nekaj dolžni.

Prijaha tudi v vas, kjer je Gašper na večer si privoščil v gostilnici maselček dobrega. Naš grajščak se vsede tik Gašperja ter ga začne nagovarjati, da bi volil nemčurskega poslanca. Gašper ga posluša, a na zadnje maje z glavo ter reče: „Ne bo nič, gospod!“

„Čujte Gašper,“ reče na to grajščak, „bodite pametni! Če volite moža, katerega Vam jaz priporočam, — tu imaste mojo roko, krčmar in vsi nazoči so priča, da Vam plačam toliko najboljšega vina, da bote pijani.“

Gašperju šine neka misel v glavo. Pomuza se in odgovori:

„Ali bote mož beseda, gospod?“

„Se vé da bom,“ reče grajščak vesel.

„Dobro! Bom volil moža, katerega ste mi priporočili, naj bo kar hoče.“

Grajščak kliče še enkrat vse nazoče za priče, potem ves vesel odjaha.

„Prava šema ste, Gašper,“ ga napadajo po odhodu grajščaka vsi pivci, „prava šema ste, da ste prodali svoj glas za tako majhno ceno. Fej te bodi!“

„Le stojte prijatelji,“ se zagovarja Gašper, „bote videli, kako sem ga vjel. En glas več ali manj, kaj izda to! Slovenski kandidat bo vendar-le zmagal, to jaz dobro vem, na mojem glasu ni tedaj nič ležeče. Toda grajščak se je spekel, da mu bo minulo za vselej veselje kmete zapeljevati in loviti glasove za nemčurske kandidate. Bote videli.“

Kmetje se potolažijo, ker vedo, da je Gašper narodnjak od nog do glave.

Dan volitve pride in Gašper, kateri je vsim drugim volilcem prej povedal, da bo glasoval za nemčurskega kandidata in s tem dosegel svoj poseben namen, voli res nemškutarja, kateri je dobil komaj 6 glasov; Slovenec je sijajno zmagal.

Drugi dan pa gre Gašper v grajščino in opomni grajščaka obljube.

„Dobro,“ pravi grajščak ves potrjen, da so Slovenci zmagali, „le idite v krčmo in napite se ga, da bote pijani. Plačal bom že jaz.“

„Prosim, gospod,“ reče Gašper, „naredite mi pisnice, kajti meni bi krčmar ne upal.“

„Naj bo,“ zarenci grajščak, in se vsede, da bi pisal.

„Prosim,“ prične zopet Gašper, „da zapišete natanjko tako-le: Jaz se zavežem plačati toliko vina, kolikor ga bo izpil Gašper, da bo pijan.“

„Ne bo toliko“ mrmra grajščak in piše, „kake tri. štiri bokale —“

„Kar bo, pa bo,“ pristavi Gašper, „nič se ne ve.“ Grajščak spiše in podpiše list ter ga izroči Gašperji, kateri se muzaje odide. —

Čez kake tri tedne jaha grajščak zopet memo gostilnice, kar mu pride misel, da še ni plačal vina, katerega je Gašper izpil. Stopi toraj v gostilnico in praša za račun. Krčmar gre in prinese bukve.

„Do zdaj,“ pravi, „znese račun 20 gold. 40 kr. Koliko še bo, se še ne ve.“

„Dvajset goldinarjev,“ strmi grajščak. „Pa ne, da bi bil ta volk pil šampanjca?“

„O ne, gospod,“ pravi krčmar, „on pije poštenega domačega —“

„No?! Pa ni pijan.“

„Se vé da ne, ker pije vsak dan [k večem tri ali štiri poliče, kolikor se mu bašta.“

„Vsaki dan ga pije? Za moje denarje? Kako. to? Jaz ga ne bodem plačal.“

„Pač, pač, gospod,“ reče krčmar, „jaz imam v roki Vaš list, v katerem obljubite, Gašperji plačati toliko vina, da bo pijan. Dozdaj ga je spil že čez 50 bokalov, a pijan še ni bil, tega se dobro varuje, ker ga ne pije na enkrat toliko da bi bil pijan, ampak vsak dan nekaj. Bote morali že plačevati tako dolgo za-nj, da bo pijan, ni drugače, da Vas ne toži zaradi prelomljene obljube. Saj je po Vašem nasvetu glasoval, tedaj si je že nekaj zaslužil, kajti za vedro vina kmet ne prodaja glasu, kakor na pr. gospoda. Se priporočim, bom že počakal za denar, če ga ravno nimate pri sebi.“

„Prekleti kmet,“ divja grajščak in odjaha hitro kar more, Gašper pa še dandenes, t. j. že nekaj let pije za grajščakove denarje, če se ga še ni tako navlekel, da bi bil pijan.

Prav se godi grajšaku.

Volilci velikega posestva kranjskega!

Gospod Korelj II. so se odpovedali poslanstvu v kranjskem deželnem zboru. Iz prijaznosti do mene (ker se namreč že več časa dobro poznavam) so prepustili svoj sedež meni. Ker imaste pa Vi v prvi roki pravico do njega, sem se postavil na noge in se Vam predstavljam kot kandidata za poslanstvo velikega posestva. — Tak kakor Cene in Korelj II. sicer ne bom, k temu mi manjka v prvi vrsti trebuha; toda to Vam obljubim, da bom, ako bom dobival po pet gold. na dan, v kratkem došel ali še celo prekosil Ceneta in Koreljna II. Vse drugo priporočanje bilo bi nepotrebno.

„Brencelj,“ kandidat.

!! Na prodaj !!

Ker Kljunovega Cene-ta ne bo več v Ljubljano, je na prodaj več

 piščalk,

katere so si naročili čevljarski in pekovski fantje v ta namen, da bi Ceneta pri prihodu v Ljubljano spodobno sprejeli.

Kdor bi hotel kupiti te nalašč za nemčurske poslance narejene piščalke, naj se oglasi pri odboru omenjenih fantov.

Ošmer Kavec.

Jaz sem Ošmer Kavec,
Pri straži za požar;
Povsod me že poznajo
Bolj kakor slab denar.

Če se požar kje vname,
Pa mene blizo ni;
Dokler bom jaz gasivec,
Povsod brez skrb' gori.

Da Vižmarje gorele,
Bilo je znano nam,
Pa kaj bi mi počeli,
Ker piva ni b'lo tam?

Kaj hasne meni ogenj,
Kaj maram jaz za „schlauch“,
Če v njem je voda čista,
Če v njem ni nič za „bauch“? Sem boljše hiše sin.

Na Grad sem urno tekel,
Ker zdelo se mi je,
Da, kedar prihitimo,
Bo vgasneno že vse.

Če kje v okolci ogenj,
Gasé naj ga sami;
Na kmetih slaba piva,
Mi vino ne diši.

Jaz le takrat prav vrlo
In z radostjo gasim,
Kedar pri meni suša,
Če žeje skor zgorim.

Jaz nisem za Slovence,

Ker jaz sem jako „fin“,

Ker jaz sem Ošmer Kavec,

Sem boljše hiše sin.

Modrovanje.

Da bi v Avstriji ne bilo prostora za zedinjeno Slovenijo? Da bi ta zmes razgnala Avstrijo? Pejte se solit vsi tisti, kateri take kvasite!

Poglejte moj trebuh! Dasiravno ni tako velik, kakor Avstrija, imajo vendar prostor v njem kranjska, štajarska, hrvaška in primorska — vina. Pri vsem tem se še ni nikdar razgnal, ravno nasprotno, čim več te slovenske robe je v njem, tim večji mi postaja, tim bolj raste.

Pejte, pejte, ki nič ne veste.

Narodni trebuhač.

Naznanilo.

Po slovenskem Štajarskem se je zgubilo **sila veliko glasov**, kateri se strašno težko pogrešajo.

Kdor jih najde in še ob pravem času nazaj pri-
nese, dobi primerno plačo v obljubah, s kterimi že
toliko let pitamo Slovence.

Nemčurski kandidati
za deželni zbor.

Vabilo.

Po končanih volitvah se bodo po slovenskem Štajarskem brale črne maše in peke slovesne „bilje“ za vse nemčurske kandidate, kateri so in bodo pri volitvah padli. Pri teh slovesnostih se bo za ranjeimi prelilo mnogo — vina in točilo veliko vedrov. Vabljeni so vsi, kterim so ležali ranjci na sreč.

Dragi moj Schönmutter!

Jaz Vas izvolim za glavnega priganjavca (agita-
torja) pri volitvah na slovenskem Štajarskem.

Protipisal: Komar, s. r. „Brencelj“, s. r.

Kljunovemu Cenetu.

Nekdaj si vodil za nos nas vboge, predobre Slovence,

Da si bogastva nabral, zdaj si pa vsega že sit.

V Švico pobegnil si zdaj, da vest bi tolažil nemirno.

Ti si ovinke poznal, toraj ti ljub Vinkomir.

Pogovori.

Tone. Zdaj pa kranjski nemčurski poslanci ne bodo več taki tiči, kakor so bili do zdaj.

Tine. Kako da ne?

Tone. I'no, ker bodo brez kljuna.

* * *

Jaka. Nektera imena so res pomenljiva, n. pr. ime Vrečko.

Jože. Ti misliš tistega doktorja, kateri se ponuja celjski okolici za poslanca. Zakaj bi bilo njegovo ime pomenljivo?

Jaka. Vrečko — vreči, — razumiš?

Jože. A, misliš zato, ker bo pri volitvi vržen?

Jaka. Je bil že in bo še.

Jože. Kaj pa ime Posek?

Jaka. Ta je drugi sitnež, kateri se ponuja celjski okolici. Posek — posekati —

Jože. Dobro, to ime pomeni to, kar se bo pri volitvah z možam zgodilo.

Jaka. Posek bo pri volitvah — posekan, torej bo padel.

Jože. Taka je.

* * *

Tine. Na Koroškem se repenči posebno nek debeluh, kateri hoče biti demokratičen Nemec.

Jaka. To ni čudno, saj imamo po vsem Sloven-
skem mnogo nemškutarjev, kateri imajo največ v trebuhu.

* * *

Tone. Jože, koga bi ti velil v deželni zbor, tistega, katerega ti priporočajo Slovenci, ali tistega, kte-
rega ti ponujajo nemškutarji?

Jože. Jaz bi volil nemškutarja.

Tone. Fej te bodi! Kaj tacega bi o tebi ne bil mislil Jože.

Jože. Stoj no, le počasi, da ti poyem. Slovence ne bo dosti mar za moj blagor, ker sam nima nič od tega.

Tone. Te že razumim, Jože. Oderuh bo vselej skrbel za blagor tistega, katerega odera; jaz skrbim, da mojim prešičem ne manjka piče, ker vem, da, ako bodo debeli, bom imel dobre klobase.

Jože. Taka je, he, he!

Tolažba.

(Vrečko in Posek gresta iz Celja.)

Vrečko. To je dobro, da nisem sam padel pri volitvi.

Posek. To je dobro, da nisem sam padel pri volitvi.

Vrečko. Nemo propheta in patria.

Posek. Pri moj duši. Čista perfeta!

Zastavica.

Prvih ti da Nemec sto za en goldinar, za drugih sto ti da Lah en goldinar, tretjih sto pa velja pri Slovencih en goldinar. Vendar ti dá tretjih vsak kmet maja meseca več sto za en goldinar, a ne dá ti goldinarja, če mu jih sto ponujaš. Škodljivi so mu, če jih je veliko, če jih ni nič, so mu pa še bolj škodljivi; težko jih dobi, še težje se jih pa znebi. Kedar jih je pa preveč, mu je toliko škode, da jih potem ne more toliko dobiti, kakor bi jih bil, če bi jih ne bilo. Davkarji in tiči jih nikoli pri miru ne pusté.

(Rešitev prihodnjic.)

Slovinci!

Mariborška in brežka okolica ste volili nemčurske kandidate. To se Vam naznani s pristavkom, da blizo Maribora in tudi v brežkem okraji leskovina prav obilno raste.

Maščevanje.

Vrečkov Matiček je v šolah dajal rad trojke in se smejal, če so vsled tega njegovi učenci padli.

Kako je pa zdaj, Matiček? Zdaj si pa ti padel. Kaj ne, kako je „fletno“, če človek pade? Boš moral pri volitvah pa že zopet repetirati, in če vnovič padeš, te ne bodo hoteli nič več med kandidate.

„Brencelj“

kterega je Matiček tudi enkrat vščipnil.

Očitna graja.

Pejte se solit Ptujčani, Celjani, Ljutomerčani in okoličani Slovenjega Gradca! Vam bom pa že še nekoliko priporočal kacega nemškutarja! Raj ga vržem v Dravo, Savo ali Savino, kakor da bi ga k Vam poslal, da se norčujete z njim. Toliko sem se zanesel na Vas, da sem si te kandidate za Vas nalašč od nemčurskega odbora za volitve naročil, zdaj mi jih pa vse pobite nazaj pošljete. Kaj hočem zdaj z njimi?

Vrečko mi leži ves potrt na tleh, Posek je ves posekan, Rodošek ima rebra polomljena, in ostala dva sta se mi pa še čisto zgubila, da še zdaj ne vem, kaj in kje sta in kako se jima godi.

Lepa reč! Komaj troje sem jih spečal, drugi mi ostanejo za seme. Ali jih hočem nasoliti in obesiti v dimnik, da se mi posuše za zimo? Drugače se mi to blagó popolnoma spridi, tako, da ga pri drugi volitvi tudi ne bom mogel spečati.

To je hvala za ves moj trud, za vso mojo skrb, za vse moje besede. Drugič si poišite družega, kateri bo tako prismojen, da Vam bo preskrboval nemčurske kandidate, jaz jih ne bom več, pri moji veri da ne! Pejte se solit!

„Brencelj“,

zaloga nemčurskih kandidatov na kantu.

Volilci idrijskega mesta!

Ranjki kranjski deželni predsednik gosp. Konrad nočejo biti več Vaš zastopnik, že vedó, zakaj ne. Nam vsem in morda tudi Vam so s tem prav ustregli, toraj se ta štrana razmota brez vse težave.

Ker pa vendar morate imeti zastopnika v deželnem zboru, kateri Vam ne bo iz nebes padel, treba, da si poiščete družega, kateri se Vam najsposobniši zdi.

Pa ne, da bi si volili kacega Slovenca ali kako drugo kričečo nesnago! Idrija je mesto, v katerem se je rodil prvi prerok (od zadej) Dežman; dasiravno te sreče ni zaslužila, še manj pa je je sama kriva, mora vendar skrbeti, da se ne zameri Koreljnu I., marveč da si ohrani ali zopet pridobi njegovo blagovoljnost, katero je že nekoliko zgubila o tem, da se je v njej zaredila slovenska kuga, ktera utegne pomoriti vse nemčurske duhove, ki se še tu pa tam ob hišah plazijo in po kotih skrivajo. Dasiravno so Korelj I. poslali že polne deže znamenitega svojega masla v svoj rojstni kraj, ta kuga še zdaj ne pojema in tudi ne bo, dokler Vi to maslo, namesto da bi ga vživali, mečete na ogenj ali v vodo in tako ravnote poveljem znamenitega svojega rojaka naravnost nasproti.

To ne sme biti. Korelj I. vse najbolj vedó, oni vedó, da je za Vas le tak poslanec dober, katerega bi Vam oni nasvetovali. Gotovo Vam ga bodo nasvetovali, polej pa le po njem, naj bo gluh ali slep, kruljev ali hromast, da je le nemškutar.

Kaj ko bi volili gospoda Pogatschniggga, ravnatelja v Škofljah? Ga ne poznate? Ne?! Cujte, da Vam ga „Brencelj“ predstavi.

Gospod Pogatschnigg je, kakor imé kaže, hud nemškutar, je čvrste postave, je in pije vse, kakor drugi ljudje, če ni slovenske zastave na gostilnici. Na slovensko zastavo ima pa piko, če jo vglada na strehi gostilnice, ne je in ne pije nič, še celó v gostilnico ne gre, kakor je trdil nedavno v Loki. Mož bi celó Slovence rad jedel, toda v tem obziru mu je duh voljen, a meso slabo.

Glejte, to bi bil mož po Dežmanovi volji! Volite ga, potem ga lepo zavite in pošljite Koreljnu I. za god oni Vas bodo veselja tako na srce pritisnili, da Vam bodo kar rebra pokala. Pozabili bodo vso jezo, vse solze, ktere so prelivali nad grešno Idrijo, ter Vas sprejeli zopet v naročje nemčurstva, katero je odprto vsim, ki hočejo vanj skočiti.

Volite toraj na vsak način nemškutarja, ne dajte se preslepiti po Slovencih, katerih ni nebeško kraljestvo, vsaj na zemlji ne. Vaše geslo naj bo Dežmanovo: Vse za nemčurstvo, liberaluštvo in trebuh!

Vprašanja z odgovori.

Vprašanje. Kteri novci (denarji) so slovenskemu ljudstvu najbolj škodljivi?

Odgovor. Dežma-novci.

Vprašanje. Kteri listi so najmanj vredni?

Odgovor. Zdajni nemški libera-listi.

Vprašanje. Zakaj se pravi vasi na Gorenjskem na bregu jezera Bled?

Odgovor. Zato, ker je vsak človek bled, kedar mu v Mallner-jevi gostilnici natakara račun pové.

Samogovor.

Nehvaležna domovina! Toliko sem si prizadeval, da bi ti naklonil in pridobil dobrote nemčurstva, toliko Dežmanovega masla sem polil po tebi, toliko gnojnice iz nemškega dvorišča sem razlil po tebi, toliko prerokov ti poslal, s Schönwettrom sem se vozil po tebi, ti žugal in obetal nebesa, prosil in rotil, da bi me volila za poslanca, pa vse zastonj, vrgla si me pod klop med druge smeti, ktere niso za rabo. Celjsko mesto, gorje tebi in otrokom tvoje okolice, kateri me niso hoteli spoznati in sprejeti, gorjé!

Vrečkov Matiček
po propadu v celjski okolici.

Dobro, Kranjci!

Ste se tudi Vi enkrat oglasili? Dolgo je molčal odbor Vašega mesta, zdaj pa je spregovoril, pa še kako! Dežmanovo maslo je res čudovito! Komaj je pritisnil nemčurski duh Vaša dozda molčéca usta, pa so spregovorila. In kaj so spregovorila?!

Protest, velikansk protest kranjskih mestnih modrijanov, kateri so bili z Dežmanom vred pri tisti mizi, kjer se je modrost z veliko žlico, s „šefljo“ jedla. Ta protest ni sicer naravnost proti človeško pamet, veudar pa proti tisti postavi, ktera vpeljuje slovenski jezik v naše šole.

Dobro ste se „avsecajhnali“, še boljše kakor tisti mesar, ki v „Kralj Vondra XXVI.“ prešiča zakolje. — Toraj tudi Vi ste jeli trobiti z nemčurskim čednikom Dežmanom v isti rog? No, no, bo že, če boste tako napredovali, boste gotovo daleč prišli, morda še dalje, kakor Vi hočete.

Saperlot! Kdo bi bil mislil, da bo tudi iz Kranja kaj prida prišlo! V Kranji, kjer govorijo vsi po „kranjsko“, hoče imeti mestni odbor čisto nemške šole! Kaj mislite, da potlej otroci in odrasčeni ne bodo govorili po „kranjsko“? Vi ste pa že tiči, Vi ste zadeli pravo, škoda, da niste že prej na svet prišli. Le protestirajte, nič družega ne pišite, kakor proteste, bodete vsaj imeli kaj dela; če se Vam svet smeje, če se blamirate, nič ne dé, le za Dežmanom, saj niste Vi prvi, kateri se s takim protestom blamirate. Prvi so ljubljanski jogri, in če ti najdejo še zmiraj prostor za blamaže, bo že še pri Vas tudi kak kotiček, kamor boste spravljali blamaže in jih skrivali pred svetom. — Kranjsko mesto Vas bo gotovo kadilo — z ajdovco.

Dobro, kranjski mestni odbor, dobro!

Dokaz.

Kjer vlada nemčurstvo, so res ljudje v vsem naprej. Kočevsko mesto je znano, da je skoz in skoz nemško, ima tudi nemškega poslanca itd. Da pa tudi v resnici napreduje, da je še celo Ljubljana v tem obziru zadej, se vidi iz tega, da so v Kočezji še celó ure za tri četrti naprej. Naj pa kdo reče, da mi nismo zadej! Kedar je pri nas poldan, je v Kočevji že tri četrti na eno.

Ni to mar velikansk napredek?

Igra tarok.

(Pri volitvah)

Hohenwart. Jaz igram! Ultimo!
Ustavoverneži. Dobro! Kontra!
Hohenwart. Rékontra!
(Ustavoverneži zgubé igro in jo morajo plačati.)

Ljubljanska hranilnica.

(Dalje.)

Vsak človek vé, da je ljubljanska hranilnica pod zdajnim vodstvom naprava, od ktere se nemškutarji in tujci redé in masté. Da je denar, kateri se je sčasoma skupaj nakapal, slovenski, da so tisoči večidel obrezki trdo zasluženi grošev slovenskega ljudstva, to ni ne dé, kajti znano je, da denar, nemčurjem dobro služi, naj pride od koder hoče.

Ta „kapital“, kateri se je odcedil od slovenskega potu, ima toraj namen, podpirati nemčurstvo in tujstvo. Da se ta namen dobro dosega, za to skrbi zdajno vodstvo, kolikor je v njegovi moči. Za nemčurske namene izdaja kar tisoče in da bi se mu ne očitalo, da je pri-stransko, vrže tudi za slovenske namene vsakih sedem let kak groš.

Nekega dné je obsenčila očete vodstva posebno blaga navdušenost. Hoteli so nekaj storiti, toraj so sklenili zidati poslopje za realko. Ta misel se že vresničuje, poslopje obeta biti jako velikansko. Ker bo veliko stalo, bo prišlo tudi mnogo denarja med ljudstvo, in sicer med kranjske delavce. Toda ves denar vendar le ne sme ostati v deželi, nekaj in sicer precej veliko mora ga iti iz dežele, da bodo tudi tujci od tega sklepa hranilnice kaj profitirali.

Očetje naše hranilnice so pa zviti, kakor kozji rog. Vselej si vedo pomagati, kedar je treba odbiti prošnjo kacega kmetiča, kateri prosi posojila kacijh 100 goldinarjev, ali ustreči tirjatvi kacega mogočnega nemškutarja ali tujca, kateri zahteva na svoje premoženje posojila kacijh 100000 gold. Tudi zdaj ne pridejo v zadrego. Kaj ko bi dali mizarska, kovaška in ključarska dela kje zunaj na tujem narediti? Boljši, da pridejo iz Amerike, kakor da bi se delala v Ljubljani.

In tako se je zgodilo. Hranilnica naroči vse železje izdelano iz Dunaja, vsa mizarska dela se izvršujejo na Dunaji, le toliko domoljubja ima še vodstvo, da zemlje ni kupilo v „rajhu“ in sešm pripeljalo. Ta patriotizem je res hvale vreden.

Hranilnica ima že toliko denarja od več, da bi tudi vseučilišče lahko zidala, učitelje na njem plačevala itd. Stavim, ko bi se nameravalo v Ljubljani osnovati nemško vseučilišče ali više šole, hranilnica bi bila prva, ktera bi dovolila v ta namen kakih 100 ali tudi 200 tisoč goldinarjev. Zidala bi tudi „slovenski dom“, če bi bila ta hiša za trošenje nemčurske kulture. Slovenci! Le nosite svoje groše v ljubljansko hranilnico, le, da bodo nemškutarji iz nje zajemali, kakor zajema n. pr. gosp. Mayer, kateri ima v hranilnici do 40000 gold. kredita, ki ga tudi pridno rabi. — Potlej je pa ves kapital v nemčurskih rokah. — Prav tako! —

Pred Celjem.

Neckermann, Vrečko, Posek.

V celjsko mesto urno se podajmo,
Tam se za poslance ponujajmo.
Od vrat do vrat bomo beračili,
Glasove za-se prav povsod lovili.

Kar jih vjamemo,
Šabo vzamemo,
Če jih dost' ne bo,
Šentano pusto.

Nam ne morejo nič vsi Slovani,
Ta-le nas „marelja“ brani.

Smešno, če je res.

„Brenceljnu“ se je povedala ta-le dogodba, ktera pa menda ni resnična, timveč le dobro izmišljena.

Na ljubljanski „rotovž“ pride fant in se ozira po poslopji.

„Koga iščeš?“ ga vpraša nek gospod.

„Nekega gospoda“, odgovori deček.

„Ne veš, kako se piše?“

„Prav dobro ne vem, le toliko vem, da je tisti, ki ga po listih z grabljami risajo.“

Za ta odgovor je bil, kakor se poroča „Brenceljnu“, deček 24 ur v temni luknji zaprt in sicer prav za prav zato, ker „Brencelj“ Dežmana z grabljami risa. Čuden vzrok! —

Sicer pa menda ta dogodba ni resnična, kdor pozna liberalnost gospodov na „rotovžu“, bo vedel, da oni zlasti Slovencev nikdar ne zapirajo sami, ker imajo briče.

Razložek.

- A. Kakošen razložek je med našimi nemškutarji ali ustavoverneži in pravimi Nemci?
- B. To bom prav lahko uganil. Pravi Nemci so povsod zmagali — na Francoskem — naši nemčurji in ustavoverneži so pa povsod zmagani — pri volitvah. —
- A. Pravo si zadel. Razložek zaznamovate le črki l in n. Nemci so zmagali, nemčurji so zmagani.

Vrečku.

Oh, Matiček,
Le v kotiček!
Kmet neslanca
Noče za poslanca.

„Brenceljček.“

O ravnopravnosti.

Slovinci se radi babajo, da bi dali drugim narodom ravno toliko, kakor sebi. Da je to govorjenje le sleparija, se je pokazalo zdaj pri volitvah. Slovenski kandidat je dobil skoro vse glasove, nemčurskemu so jih pa dali komaj toliko, da je govora vredno.

Iz tega se vidi, da ne dajo drugim toliko, kakor sebi.

Pomenljivo.

Kako je to, da so najvažnejši ljudje za Slovence vsi Koreljni? Dežman je Korelj, Wurzbach so Korelj, in Hohenwart so tudi Korelj. Zdaj nič drugega ne manjka, kakor da bi bil tudi jaz Korelj. Škoda, da sem le Jaka.

„Brencelj“, tihi opazovalec.

Vesela pa resnična novica.

Nemčurji in ustavoverneži so pri volitvah povsod po hrbtu dobili. Vsled tega se sliši po vseh deželah: „O Bismark, ti nam pomagaj, da nas Slovani ne snedo na zelji.“ Reveži! Nič se ne bajte, Slovani bodo veseli, da bodo mogli jesti žgance in zelje brez Vas. — Nihče Vas ne bo snedel, sta preneslani za nas.

Nekaj novega.

Nemškutarji po Slovenskem pri volitvah po deželi povsod propadajo, a v mestih večidel zmagajo. Ko bi bila po Slovenskem le mesta, gotovo bi imeli nemčurji več poslancev, kakor zdaj.

Kaj, ko bi nemškutarji, kateri se tako radi pobahajo s kapitalom, naredili iz vsake vasi mesto? Ta misel ni slaba, poprimite se je, zidajte povsod mesta in povsod bote zmagali pri volitvah, iz kmečkih občin potem ne bo ne enega poslanca.

Morda Vam na to misel še ljubljanska hranilnica kaj posodi.

Očetov nauk.

Moj sin! Ako hočeš dolgo živeti, ne trpi, da bi te kedaj nemškutarji ponujali slovenskim občinam za poslanca; kajti gotovo boš prepadel in se zaradi tega jezil. Jeza pa škoduje zdravju, toraj ne bodi nikdar nemčursk kandidat.

Vesela novica.

Ljubljanski in kranjski mestni odbor sta že protestirala zoper postavbo, ktera vpelje slovenski jezik v šole. Zdaj manjka še loškega in trziškega, da bodo štirje. Potlej bodo pa plesali ti štirje kadriljo (čtvorko), zagodli jim bomo pa mi drugi.

Gospod Strafella,

župan ptujskega mesta, ima slovenske dijake tako neznano rad, da jih je na dan volitve celó po ulicah iskal in lovil. Ta mož mora biti poseben prijatelj slovenske mladine.

Darila.

Kakor slišimo, nameravajo Ločani svojemu mestnemu odboru, če bo sklenil protest ali vgovor zoper postavbo za vpeljavo slovenskega jezika v šole, poslati v dar največjo smojko, ktera se bo letos pridelala.

Kranjski očetje so dobili že vsak po pol fige, trziškem se napravljajo lepo pozlačeni leseni eveči, župan tega trga pa bo dobil v dar najtrdnjše lesene cokle, da jih bo nosil pri posebnih slovesnostih na glavi, ker so Tržičani zapazili, da ima v petah pa — nekaj drugega.

„Brencelj“ svojim.

„Brencelj“ ima nekaj časa toliko smole, da sta se mu lista 17 in 18 kar skup sprijela, tako da prideta ob enem. Št. 19 pride proti koncu meseca. — Dolžniki se oestro opominjajo, da dajo „Brenceljnu“, kar je njegovega, če ne bo lom.

„Brencelj“ piše:

Gosp. M. v B. Vam se za malo zdi, da „Brencelj“ pika svoje nekdane prijatelje, kateri so mu naročnino dolžni. Da bi bili ljudje Vam dolžni čez 1300 gold naročnine za tako majhen list, kakor je „Brencelj“, bi jih ne le pikali, timveč celó grizli. Tudi „Brencelj“ bo stare grešnike, kateri so mu dolžni še lansko naročnino, tiral pred sodnika, ker so lepe in grde besede zastonj. 1300 gold. se kaj pozna, posebno če jih človek nima. — Iz tega vidite, da je „Brencelj“ lahko včasih bolj hude volje. Da bi bila plača v redu, bi bil on jako „lušten.“

Gosp. F. L. v P. Dasiravno je konec Vašega imena „Čič“ in začetek „Len“, Vas „Brencelj“ ne more tako surovo vpiliti, kakor ste Vi njega. Toraj molči, ker bi se vtegnil marsikomu zameriti, če bi šel za Vami in metel kamenje. Zlati ž. dovolj veste.